

Abdullah ibn Abbas

Abdullah var son till Abbas, en farbror till den ädla Profeten. Han föddes bara tre år före hijrah. När Profeten dog var Abdullah alltså endast tretton år gammal.

När han föddes tog hans mor honom till den välsignade Profeten, som lade lite av sin saliv på barnets tunga redan innan han började dia. Detta var början på det nära och intima band mellan Abbas och Profeten som skulle präglade ett livslångt förhållande av kärlek och hängivenhet.

När Abdullah nådde åldern av urskillning knöt han sig till Profetens tjänst. Han sprang för att hämta vatten åt honom när han ville göra wudu'. Under salah stod han bakom Profeten i bön, och när Profeten gav sig ut på resor eller expeditioner följde han honom som nästa i ledet. Abdullah blev därmed som Profetens skugga, ständigt i hans sällskap.

I alla dessa situationer var han uppmärksam och alert på allt Profeten gjorde och sade. Hans hjärta var entusiastiskt och hans unga sinne var rent och obefläckat, och han memorerade Profetens ord med precision och noggrannhet som ett inspelningsinstrument. På detta sätt, och genom sina ständiga studier senare, som vi ska se, blev Abdullah en av Profetens mest lärda följeslagare, och bevarade för senare generationer av muslimer de ovärderliga orden från Guds Sändebud. Det sägs att han memorerade omkring ett tusen sexhundra sextio uttalanden av Profeten, vilka finns nedtecknade och autentiserade i al-Bukharis och Muslims samlingar.

Profeten brukade ofta dra den unge Abdullah nära sig, klappa honom på axeln och be: **”O Herre, ge honom en djup förståelse av Islams religion och lär honom betydelsen och tolkningen av ting.”**

Det fanns många tillfällen därefter då den välsignade Profeten upprepade denna du‘a för sin kusin, och snart insåg Abdullah ibn Abbas att hans liv skulle ägnas åt att söka kunskap och lärdom.

Profeten bad dessutom att han inte bara skulle få kunskap och förståelse, utan även visdom. Abdullah berättade följande händelse om sig själv:

”En gång var Profeten, frid vare med honom, på väg att utföra wudu‘. Jag skyndade mig att ordna vatten åt honom. Han var nöjd med vad jag gjorde. När han skulle börja salah, visade han att jag skulle stå vid hans sida. Men jag stod bakom honom. När bönen var avslutad vände han sig till mig och sade: ’Vad hindrade dig från att stå vid min sida, O Abdullah?’ Jag svarade: ’Du är alltför ädel och alltför stor i mina ögon för att jag ska stå vid din sida.’ Då höjde Profeten sina händer mot himlen och bad: ’O Herre, ge honom visdom.’”

Profetens bön blev utan tvekan besvarad, för den unge Abdullah skulle gång på gång visa att han besatt en visdom långt bortom sin ålder. Men det var en visdom som endast kom genom hängivenhet och ett målmedvetet sökande efter kunskap, både under Profetens livstid och efter hans död.

Under Profetens livstid missade Abdullah aldrig någon av hans sammankomster och memorerade allt han sade. Efter Profetens bortgång såg han till att gå till så många följeslagare som möjligt, särskilt de som hade känt Profeten längre, och lära sig av dem vad Profeten hade lärt dem. Närhelst han hörde att någon kände till en hadith som han själv inte kände till, gick han snabbt till honom och nedtecknade den. Han granskade allt han hörde noggrant och jämförde det med andra rapporter. Han kunde gå till så många som trettio följeslagare för att verifiera en enda fråga.

Abdullah beskrev vad han en gång gjorde när han hörde att en följeslagare kände till en hadith som han själv inte kände till:

”Jag gick till honom under eftermiddagens siestatimme och bredde ut min mantel framför hans dörr. Vinden blåste damm över mig medan jag satt och väntade. Om jag hade velat kunde jag ha bett om tillåtelse att komma in, och han skulle säkert ha gett mig tillåtelse. Men jag föredrog att vänta

på honom så att han kunde vara helt utvilad. När han kom ut och såg mig i det tillståndet sade han: 'O Profetens kusin! Vad är det med dig? Om du hade skickat efter mig hade jag kommit till dig.' Jag sade: 'Det är jag som bör komma till dig, för kunskap söks — den kommer inte av sig själv.' Jag frågade honom om hadithen och lärde mig den av honom."

På detta sätt fortsatte den hängivne Abdullah att fråga, och fråga, och fortsätta fråga. Och han sållade och granskade den information han samlat med sitt skarpa och noggranna sinne.

Det var inte bara i insamlingen av hadither som Abdullah specialiserade sig. Han ägnade sig åt att förvärva kunskap inom ett brett spektrum av områden. Han hade en särskild beundran för personer som Zayd ibn Thabit — upptecknaren av uppenbarelsen, den ledande domaren och rättslärde i Medina, expert på arvsrätt och Qur'an-recitation. När Zayd skulle ge sig ut på en resa stod den unge Abdullah ödmjukt vid hans sida och tog tag i tyglarna på hans riddjur, som en ödmjuk tjänare inför sin mästare. Zayd brukade säga till honom:

"Gör inte så, O Profetens kusin."

Abdullah svarade:

"Så har vi blivit befallda att behandla de lärda bland oss."

Och Zayd brukade i sin tur säga till honom:

"Låt mig se din hand."

Abdullah sträckte ut sin hand. Zayd tog den, kysste den och sade:

"Så har vi blivit befallda att behandla Ahl al-Bayt (Profetens hushåll)."

När Abdullahs kunskap växte, växte också hans anseende. Masruq ibn al-Ajda' sade om honom:

"När jag såg Ibn Abbas brukade jag säga: Han är den vackraste av män. När han talade brukade jag säga: Han är den mest värtalige av män. Och när han förde ett samtal brukade jag säga: Han är den mest kunnige av män."

Kalifen Omar ibn al-Khattab sökte ofta hans råd i viktiga statsangelägenheter och beskrev honom som:

”Den unge mannen med mognad.”

Sa‘d ibn Abi Waqqas beskrev honom med följande ord:

”Jag har aldrig sett någon som var snabbare i förståelse, som hade mer kunskap och större visdom än Ibn Abbas. Jag har sett Omar kalla honom för att diskutera svåra frågor i närvaro av Badr-veteranerna bland Muhajirin och Ansar. Ibn Abbas brukade tala och Omar brukade inte bortse från vad han sade.”

Det är dessa egenskaper som gjorde att Abdullah ibn Abbas blev känd som:

”Denna ummahs lärde man.”

Abdullah ibn Abbas nöjde sig inte med att samla kunskap. Han kände att han hade en plikt gentemot umman att undervisa dem som sökte kunskap och den breda muslimska allmänheten. Han vände sig till undervisning, och hans hus blev ett universitet — ja, ett universitet i ordets fulla bemärkelse, ett universitet med specialiserad undervisning men med den skillnaden att det bara fanns en lärare: Abdullah ibn Abbas.

Responserna på Abdullahs undervisning var entusiastiska. En av hans följeslagare beskrev en typisk scen framför hans hus:

”Jag såg människor strömma till på vägarna som ledde till hans hus tills det knappt fanns något utrymme framför det. Jag gick in och berättade för honom om människomassorna vid hans dörr och han sade: ’Hämta vatten åt mig för wudu’.’

Han utförde wudu‘ och satte sig, och sade:

’Gå ut och säg till dem: Den som vill fråga om Koranen och dess bokstäver (uttal) ska komma in.’

Det gjorde jag, och människor kom in tills huset var fullt. Vad de än frågade om kunde Abdullah förklara och till och med ge mer information än vad som efterfrågades. Sedan sade han (till sina studenter):

’Gör plats för era bröder.’

Sedan sade han till mig:

’Gå ut och säg: Den som vill fråga om Koranen och dess tolkning ska

komma in.’

Återigen fylldes huset, och Abdullah förklarade och gav mer information än vad som begärdes.”

Och så fortsatte det, med grupper av människor som kom för att diskutera *fiqh* (juridik), *halal* och *haram* (det tillåtna och det förbjudna i islam), arvsrätt, arabiskt språk, poesi och etymologi.

För att undvika trängsel med många grupper som kom för att diskutera olika ämnen samma dag, beslutade Abdullah att ägna en dag uteslutande åt en särskild disciplin. En dag skulle endast Qur’an-exeges undervisas, en annan dag endast *fiqh. Maghazi* — Profetens kampanjer — poesi och arabisk förislamisk historia fick varsin särskild dag.

Abdullah ibn Abbas förde till sin undervisning ett kraftfullt minne och en formidabel intellektuell förmåga. Hans förklaringar var precisa, klara och logiska. Hans argument var övertygande och stöddes av relevanta textuella bevis och historiska fakta.

Ett tillfälle då hans formidabla övertalningsförmåga användes var under Alis kalifat. Ett stort antal av Alis anhängare i hans ståndpunkt mot Mu’awiyah hade just övergett honom. Abdullah ibn Abbas gick till Ali och bad om tillåtelse att tala till dem. Ali tvekade, av rädsla för att Abdullah skulle vara i fara hos dem, men gav till slut med sig på grund av Abdullahs optimism att inget oönskat skulle hända.

Abdullah gick över till gruppen. De var försjunkna i dyrkan. Vissa var inte villiga att låta honom tala, men andra var beredda att lyssna.

”Säg mig,” frågade Abdullah, ”vilka klagomål har ni mot Profetens kusin, hans dotters make och den förste av dem som trodde på honom?”

Männen började redogöra för tre huvudsakliga klagomål mot Ali. För det första att han hade utsett män att döma i frågor som rör Guds religion — vilket syftade på att Ali hade gått med på att acceptera skiljedomen av Abu Musa al-Ash’ari och Amr ibn al-As i tvisten med Mu’awiyah. För det andra att han hade kämpat men inte tagit krigsbyte eller krigsfångar. För det tredje att han inte insisterade på titeln *Amir al-Mu’minin* under skiljedomsprocessen, trots att muslimerna hade svurit trohetsed till honom och han var deras legitime ledare. För dem var detta uppenbart ett tecken på svaghet och ett tecken på att Ali var beredd att dra vanära över sin legitima position som *Amir al-Mu’minin*.

Som svar frågade Abdullah dem om de, om han citerade verser ur Koranen och uttalanden från Profeten som de inte hade något att invända mot och som relaterade till deras kritik, skulle vara beredda att ändra sin ståndpunkt. De svarade att de skulle det, och Abdullah fortsatte:

"Angående ert påstående att Ali har utsett män att döma i frågor som rör Allahs religion, säger Allah, Upphöjd och Förhärligad är Han:

'O ni som tror! Döda inte vilt medan ni är i de heliga områdena eller i pilgrimsklädsel. Om någon av er gör det avsiktligt, är compensationen ett offer av ett tamdjur motsvarande det han dödade, och detta ska dömas av två rättvisa män bland er.'

Jag besvär er vid Gud! Är domslut av män i frågor som rör bevarandet av deras blod och deras liv och att skapa fred mellan dem mer eller mindre värda uppmärksamhet än domslut över en hare vars värde bara är en fjärdedels dirham?"

Deras svar var naturligtvis att skiljedom var viktigare när det gällde att bevara muslimers liv och skapa fred mellan dem än i fråga om att döda vilt i de heliga områdena, för vilket Allah tillät skiljedom av män.

"Har vi då avslutat denna punkt?" frågade Abdullah, och deras svar var: **"Allahumma, na'am — O Herre, ja!"** Abdullah fortsatte:

"Vad gäller ert påstående att Ali kämpade och inte tog krigsfångar som Profeten gjorde — önskar ni verkligen att ta er 'mor' A'ishah som fånge och behandla henne som man behandlar krigsfångar? Om ert svar är 'ja', har ni fallit i kufr (otro). Och om ni säger att hon inte är er 'mor', har ni också fallit i kufr, för Allah, Upphöjd och Förhärligad är Han, har sagt:

'Profeten står de troende närmare än de själva, och hans hustrur är deras mödrar.' [Koranen 33:6]

'Välj själva vad ni vill,' sade Abdullah, och frågade sedan: **"Har vi då avslutat denna punkt?"** Och även denna gång svarade de: **"Allahumma, na'am — O Herre, ja!"**

Abdullah fortsatte:

"Vad gäller ert påstående att Ali har övergett titeln Amir al-Mu'minin — minns att Profeten själv, frid och Guds välsignelser vare med honom, vid Hdaybiyyah krävde att mushrikin skulle skriva i avtalet som han slöt med dem: 'Detta är vad Guds Sändebud har kommit överens om ...' Men de

svarade: 'Om vi trodde att du var Guds Sändebud skulle vi inte ha hindrat dig från Ka'bah och inte kämpat mot dig. Skriv istället: Muhammad, son till Abdullah.' Profeten gick med på deras krav och sade: 'Vid Gud, jag är Guds Sändebud även om de förnekar mig.'"

Vid detta tillfälle frågade Abdullah ibn Abbas dissidenterna: "Har vi då avslutat denna punkt?" Och deras svar var återigen: "Allahumma, na'am — O Herre, ja!"

En av frukterna av denna verbala utmaning, där Abdullah visade sin djupa kunskap om Koranen och Profetens sirah samt sin anmärkningsvärda förmåga till argumentation och övertalning, var att majoriteten — omkring tjugotusen män — återvände till Alis led. Omkring fyratusen förblev dock envisa. Dessa kom att kallas **Khawarij**.

Vid detta och andra tillfällen visade den modige Abdullah att han föredrog fred framför krig, och logik framför våld och tvång. Men han var inte bara känd för sitt mod, sin skarpa tankeförmåga och sin stora kunskap. Han var också känd för sin stora generositet och gästfrihet. Några av hans samtida sade om hans hushåll:

"Vi har inte sett ett hus med mer mat, dryck, frukt eller kunskap än Ibn Abbas hus."

Han hade en genuin och bestående omsorg om människor. Han var omtänksam och varsam. Han sade en gång:

"När jag inser betydelsen av en vers i Guds Bok önskar jag att alla människor skulle veta det jag vet."

När jag hör om en muslimsk härskare som dömer rättvist och styr rättfärdigt blir jag glad för hans skull och ber för honom ...

När jag hör om regn som faller över muslimernas land fylls jag av glädje ..."

Abdullah ibn Abbas var ståndaktig i sin dyrkan. Han fastade frivilligt regelbundet och tillbringade ofta nätterna i bön. Han grät när han bad och läste Koranen. När han reciterade verser om döden, uppståndelsen och livet efter detta blev hans röst tung av djup gråt.

Han gick bort vid sjuttioett års ålder i den bergiga staden Ta'if.

KORANEN & SUNNAH

- [Rasism ur ett islamiskt perspektiv](#)
- [Den raka vägen](#)
- [Ahl al-Sunnahs ståndpunkt gällande den som begår en stor synd](#)
- [Sättet att Be efter den Utsatta Tiden](#)
- [Bestämmelserna om att be en obligatorisk bön före dess bestämda tid](#)
- [Fudayl ibn 'Iyād om ahl al-Sunnah och ahl al-Bid'ah](#)
- [Botemedlet för den Muslimska Ummahn](#)
- [Salafiyah är inte en ny kallelse](#)
- [Den stora massan av muslimer](#)
- [Förklaringen och innebörden av profetens namn](#)

[Biblioteket \(24\)](#) [Blandat \(1575\)](#) [Bönen \(16\)](#) [Bönetider \(93\)](#) [Familj](#)
⁽³⁾ [Koranen \(857\)](#) [KORANENS BUDSKAP \(115\)](#) [Sunnah \(1510\)](#)

[40-Nawawi](#) [al-Albani](#) [al-Bukhari](#) [al-Husari](#) [al-Koran](#) [al-Othaymin](#) [al-Sunnah](#) [Ali ibn Abi Taleb](#) [as-Salat](#) [as-Sawm](#) [as-Sunnah](#)
[A'lam al-Sunna](#) [al-Manshūra](#) [BÖNEN](#) [Bön](#) [Bönetider](#) [Dajjal](#) [det förflutna](#) [det nästkommande](#) [De utvalda](#) [De ödmjukas bön](#) [DJJAL](#) [Enkel förklaring](#) [FASTAN](#) [fasta och hälsa](#) [fredagspredikan](#) [Följeslagare](#)
[Hadith](#) [Hadither](#) [Hajj](#) [Halal](#) [Haram](#) [Historia](#) [ibn al-Qayyim](#) [Ibn Baz](#) [Ibn Majah](#) [iftar](#) [Imam Muslim](#) [islam](#) [islamic](#) [islamister](#) [Islams historia](#) [i'jaz al-Qur'an](#) [KAPITEL 1](#) [KAPITEL 2](#) [KAPITEL 3](#) [KAPITEL 4](#) [KAPITEL 21](#) [KAPITEL 24](#) [KAPITEL 87](#) [KAPITEL 88](#) [KAPITEL 90](#) [KAPITEL 91](#) [KAPITEL 97](#) [KAPITEL 98](#) [KAPITEL 99](#) [KAPITEL 100](#) [KAPITEL 101](#) [KAPITEL 102](#) [KAPITEL 104](#) [KAPITEL 105](#) [KAPITEL 106](#) [KAPITEL 107](#) [KAPITEL 109](#) [KAPITEL 110](#) [Kapitel 111](#) [KAPITEL 112](#) [KAPITEL 113](#) [KAPITEL 114](#) [Koran](#) [Koranen](#) [KORANEN](#) [BERÄTTAR](#) [Koranen på svenska](#) [Koranens budskap](#) [Koranvetenskap](#) [kvinna](#) [laylat al-qadr](#) [Muhammad](#) [muslimer](#) [Män runtom profeten](#) [Omar](#) [Othaymin](#) [PDF](#) [Profeten](#) [Profeten sa](#) [Profeten sade](#)

[profetens följare](#) [Profetens Sirah](#) [RAMADAN](#) [Sahaba](#) [Sahabah](#)
[Salah](#) [Salat](#) [sira](#) [Sirah](#) [Souhur](#) [Sunnah](#) [tawhid](#) [Tro](#) [Vägen till Koranen](#)
[أعلام السنة المنشورة](#)